

שנת 1979 מאת ד"ר מיכאל שניידמן

בכתבה על 1978 סיפרתי על קבלתנו לארגון אירופאי "הנוצית המוזהבת" הלא היא La Plume D'or הארגון נוסד ב 1973 ע"י איגודי הבדמינטון של שווייץ, בלגיה, צ'כוסלובקיה, פורטוגל וצרפת. צבעונו של הארגון היה עד כדי כך צרפתי שהתקנון שלו תורגם לאנגלית רק ב 1979.

לאחר שנוסד, הארגון גדל והוסיף מדינות נוספות, אך חייו היו קצרים. משמעותו כארגון מדינות המתפתחות פגה כאשר הוקם גביע הלבטיה - - אליפות אירופה דרג ב. הכו הארגון הסימפאתי הזה התחיל לצלוע והתפרק בשנות ה-90.

הרכב הקבוצה - נבחרת המדינה - היה מוגדר כלא פחות מ-5 שחקנים (3 גברים ו-2 נשים) ולא יותר מ-7, קרי ניתנה אפשרות של גבר ו/או אישה ברזרבה. כל מפגש כלל משחק יחידות, 3 משחקי יחידים ומשחק 1 מכל סוגי זוגות - 7 משחקים בסך הכול. אף שחקן לא היה רשאי להשתתף ביותר מ-2 משחקים.

כאשר התקבלנו, התחלנו עוד ב 1978- להתכונן. היה הרבה קושי למצוא מימון לנסיעה, בסופו של דבר השחקנים, המאמן וראש משלחת - כולם נאלצו להשתתף בהוצאות ולחסוך כל גרוש. אבל אתמקד בצד הספורטיבי בלבד.

הזמנתי לנבחרת 7 נשים: חיה גרינשטיין, קרול סילמן, פנינה בן שושן, גילה רפפורט, ויואן מארוביץ, פלומה רייכברט ואווה אונגליק ו 9 גברים: ניסים דוק, ויקטור יוסים, יצחק סרויה, מיכאל רפפורט, אברהם האס, יעקב פלינקר, יהודה בן שימול, פנחס אלישע, ראובן מוזס ואת עצמי. בסוף נבחרו לנסיעה חיה, פלומה, ויקטור, ניסים, יצחק. אני כמאמן- שחקן השלמתי את ההרכב. ג'ף גפן היה ראש המשלחת.

הופעתנו הראשונה בתחרות הייתה מוצלחת ביותר. כולם ניבאו לנו את המקום האחרון, אך זכינו במקום החמישי בין 7 משתתפות. ניצחנו את איטליה 7:0 ופעמים את ספרד - פעם 6:1 ופעם שנייה 5:2. קיבלו אותנו בחום רב, כתבו עלינו בעיתונים של פורטוגל ושל ליסבון - שם נערכה התחרות. הרי בזמנים ההם הופעה בינלאומית של ישראלים בכלל וישראלים בבדמינטון בפרט הייתה אטרקציה. ולא רק אצל המארחים - שגרירינו בפורטוגל באה לעודד אותנו.

La Plume D'or יצרה מסורת יפה: בתום התחרות התקיימו האליפויות הפתוחות של המדינה המארגנת. כך יכולנו - גם לראשונה בהיסטוריה שלנו - להשתתף באליפות מדינה פתוחה בחו"ל - אליפות פורטוגל פתוחה. כאן הייתה לי ולויקטור חוויה מיוחדת במינה. במשחקי זוגות הוגרלנו לשחק מול אלופי אירופה האנגלים סטיבנס וסטוארט. התחלנו את המשחק בצורה מזהירה: 4:0 לטובתנו. התעודדנו, הרגשנו שהולך לנו ... נשארנו על אותן ארבע נקודות עד הסוף. זכור לי שכל פעם שאחרי שחבטתי בכדור וניתקתי ממנו את מבטי ראיתי שאחד היריבים כבר מחכה לכדור בדיוק במקום נחיתתו. יכולת החיזוי והתנועה שלהם היו כאלה מהירים, שלא נותר לנו שום סיכוי. ניסינו דברים שונים והתוצאה? - אותה תוצאה. אחרי המשחק שאל אותי סטוארט האם אני מאוכזב. רק חייכתי לו בתגובה, הרי הפער ברמה היה עצום.

מעניין מאד היה ללמוד מהפורטוגלים את תוכנית פיתוח הבדמינטון שלהם. בדעבד, ברור שתוכניתם הצליחה בגדול. איגוד הבדמינטון שלהם היה אחראי על תחרויות, נבחרות, קשרים בינלאומיים - כל מה שאיגוד ספורט אמור לעשות ולא הייתה להם אחריות על פיתוח. זאת דאגה של המדינה - המועדונים החדשים, אימון ילדים, נוער, לימודי מדריכים, מאמנים וכו'. המתמצאים בדברים אלה יגידו שכך גם אצלנו - לא איגוד, אלא אגודות ספורט אחראיות על כך. ההבדל הגדול הוא בכך שאגודות אצלנו (מכבי, הפועל) היו מעורבות תמיד ועדיין מעורבות בהישגיות וגם בנעשה בקבוצות צמרת וב"פוליטיקה". בפורטוגל החליטה המדינה (רשות הספורט במושגים שלנו) לפתח את הבדמינטון ולהגדיל את כמות הקבוצות והשחקנים. הם בנו תוכנית והקציבו כסף שמיועד רק לפיתוח. איך עשו זאת מעשית? - כל קבוצה חדשה קיבלה ציוד, תקציב הדרגה ובשנה ראשונה להשתתפותה בליגה שולמו עבורה התשלומים לאיגוד. התמיכה, כמוכן, הוגבלה בזמן והייתה תחת ביקורת קבועה, אך הקבוצה יכלה לצאת לעצמאות רק לאחר שהתבססה. אצלנו, כידוע, "העידוד" של קבוצות חדשות הוא בדיוק הפוך - קבוצה חדשה בליגה לא מקבלת בשנה הראשונה גרוש מאותה הקצבה הדלה שמגיע לה מרשות הספורט, יותר נכון מטוטו. זו גם לא הקצבה ממשלתית, קרי, לא מתקציבה של המדינה המבטיח יציבות. זו גם לא הקצבה שוויונית. ההגיון אומר שענפים הקטנים צריכים לקבל יותר, כי קשה להם לגייס ספונסרים. אצלנו

הכדורגל מקבל את רוב העוגה והקטנים נשארים קטנים. יש אצלנו עיריות ואגודות ספורט שתומכות, אך אין להן שום מחויבות כמו בפורטוגל. שם - הוקמה הקבוצה - המדינה אוטומטית מחויבת לה. לא רציתי לגלוש לנושאים כאלה, כפי שגם אין לי כוונות לעסוק ב"פוליטיקות" למיניהן, אך הקינאה בפורטוגלים עדיין "אוכלת" אותי. סליחה על הגלישה ונחזור לספורט.

התחרות הגדולה השנייה ב-1979 הייתה השתתפותנו בכינוס הפועל ה-11. שורשי ההיסטוריה של משחקי הפועל מובילים ל-1921, שנה שבה הוקמה ההסתדרות הכללית. כבר כעבור 5 שנים החליטו קברניטיה על קיום תחרויות לאומיות. ב-1928 התקיימו משחקי הפועל הראשונים. השתתפו בהם 780 ספורטאים מ-18 מועדונים. עד 1935 מספר המשתתפים גדל ל-10000. היו בארץ אז 400000 תושבים. יוצא ש 1 מי כל 40 תושבים השתתף במשחקים. מסתבר שהינו פעם ארץ מאד ספורטיבית. בזמן מלחמת העולם השנייה הייתה הפסקה והמשחקים הבאים נערכו רק ב-1952 - והם כבר היו בינלאומיים. תדירות המשחקים נקבע לפעם ב 4 שנים. ב-1952 ישראל השתתפה לראשונה במשחקים האולימפיים ולא הייתה נוח לערוך משחקים בשנה האולימפית ומשחקי הפועל בהמשך זו לשנה שלפני. בדמינטון, כאמור, הגיע ב-1979, אך עדיין לא כתחרות בינלאומית רשמית, אלא כאליפות הפועל פתוחה שהיא במסגרת משחקי הפועל - מין מבחן כזה - והייתה אחד מאירועי המשחקים של ספורט לעם. השתתפותנו בשנים הקודמות במפעלי ספורט לעם הובילה אותנו להופעה לא רשמית בכינוס הפועל ומ-1983 החלה השתתפותנו בתחרויות הבינלאומיות הרשמיות.

התחרות התקיימה במרכז הימי שדות ים על 8 (!) מגרשים באולם של כדוריד. אגב, בזכות תחרות זו אפשרו לאחר מכן לפרדס-חנה להתאמן שם (על 2 מגרשים שנשארו קבועים בחלק מהאולם שחולק ל 2 ע"י וילון). קיבלנו תנאים שלא היו בפרדס-חנה קודם לכן. אומנם נאלצנו לנסוע לכל אימון, אך כייף היה אחרי האימון לקפוץ לים.

בתחרויות לקחו חלק ילדים, נוער, בוגרים ואף משפחות מפרדס חנה, קראון, זיכרון יעקב, ירושלים, אשקלון, אשכול, ראשון לציון וחיפה. שימו לב! - השתתפו ביום תחרויות אחד 105 שחקנים וזה ללא המועדון הגדול במדינה אשדוד! לא אופתע אם יתברר ששיא הזה עדיין לא נשבר. התחרויות היו אישיות, אך נעשה גם חישוב קבוצתי - כל קבוצה קיבלה נקודות עבור כמות המשתתפים ועבור המקומות בתחרויות. חישוב הקבוצתי:

1. הפועל פרדס-חנה

2. בית ספר חקלאי פרדס-חנה

3. הפועל אשקלון

אחריהן - חיפה, מכבי קראון, אוניברסיטת ירושלים, זיכרון יעקב, ראשון לציון וקבוצת אשכול.

האלופים - בוגרות - אווה אונגליק מאוניברסיטת ירושלים

בוגרים - דני דניאל מאשקלון

נוער עד 16 - יעקב פלינקר מהפועל פרדס-חנה

נוער עד 14 - ארז רביד מבית ספר חקלאי פרדס-חנה

בנות עד 10 - מיכל כהן מהפועל פרדס-חנה

בנים עד 10 - גדי יגר מהפועל פ-ח

זוגות גברים - דני דניאל ודני עמק מאשקלון

זוגות נשים - רחל זאן ורחל זלמנוביץ - מאשקלון

זוגות מעורבים - אווה אונגליק ויעקב פלינקר

זוגות עד 16 - יעקב פלינקר ודרור פרבדה מהפועל פ-ח

זוגות עד 14 - ארז רביד ועופר לוי מבית ספר חקלאי פ-ח

משפחות - רמי ומיכאל שניידמן

ליגה לאומית 1979 הייתה מעניינת ומיוחדת. השתתפו 6 קבוצות. מכבי קראון הפסידה פעמים למכבי אשדוד, הפסידה משחק ראשון להפועל פרדס-חנה ועשתה תיקו במפגש השני. עם היתר - מכבי ראשל"צ, הפועל אשקלון ועירוני אשדוד - הם ניצחו פעם וסיימו בתיקו פעם. בסופו של דבר - מקום השלישי. מכבי אשדוד ניצחה חלק את כל הקבוצות פרט לפרדס-חנה - הפסד 2:4 ותיקו. בסוף היה לה 17 נקודות. לפרדס-חנה אין הפסדים, אך יש לה 3 תיקו עם אשדוד, ראשל"צ וקראון - 15 נקודות ומשחק עם ראשון לציון בפרדס-חנה. יש לה ניצחון על אשדוד. זה אומר שניצחון על ראשון לציון מביא לפרדס-חנה את "

צלחת" האליפות. כל תוצאה אחרת מכתירה את מכבי אשדוד. ראשון לציון נשארת במקום ה-5 בכל מקרה.

במפגש הראשון בין 2 הקבוצות אווה אונגליק ניצחה את אירית בן שושן ויחד עם ויקטור יוסים את אירית איתי, ויקטור מביא את הנקודה השלישית בניצחון על יעקב פלינקר. סביר מאד להניח שהתוצאות יחזרו על עצמן גם במפגש השני. מכבי ראשון מבקשת לדחות אותו. אני מסכים. בהמשך הם מבקשים שוב לדחות ואנו שוב מסכימים. כל יתר משחקי הליגה הסתיימו ויריבים שלנו עדיין לא מצליחים להגיע. בחודש יוני ג'ף מאבד את סבלנותו ומודיע לי שיחשב לראשון הפסד טכני ומברך אותי עם זכייה באליפות הליגה. אני לא אוהב לנצח על הנייר, זה לא הוגן, זה לא נראה לי ספורטיבי, לכן אני מבקש לקיים את המשחק. בסוף המפגש מתקיים והכול הולך כצפוי – ויקטור מנצח את קובי, אווה את אירית, רמי שניידמן ובוועז קוק את יריבותיהם. 2:3, משחק בין אווה עם ויקטור מול אירית איתי קובע את גורל האליפות. מערכה הראשונה אנחנו מפסידים 15:7, את השנייה לוקחים "בשיניים" – 17:15. בשלישית – מאבק של נקודה-נקודה ואנחנו מפסידים 13:15. במכביה אווה ניצחה אותי בתור שבדית. הפעם היא עשתה זאת – שוב במשחק חשוב – בתור ישראלית. הסוף די שיגרת ליגה הלא שגרתית – אשדוד ראשונה, פרדס-חנה שנייה.

הליגה הארצית בשנה זו הייתה מאכזבת. השתתפו רק 8 קבוצות. אלה חולקו – גיאוגרפית – לאזורי הצפון והדרום. בדרום עירוני אשקלון גברה על עירוני אשדוד, מכבי קראון ואורות. בצפון הפועל קריית חיים קיימו רק מפגש אחד והפועל זיכרון יעקב – שניים (נגד השכנים). הפועל פ-ח ב' זכתה בבכורה מעל קבוצת חיפה.

קבוצת חיפה הייתה תופעה יוצאת דופן. היא אורגנה ע"י נער בן 16 ירון למברג, אשר גם שיחק בה. הוא דאג וסידר הכול, לו ורק לו הקבוצה חייבת את קיומה. הוכחה לכך לא רק הקמתה, אלא גם סופה – עם גיוסו של ירון לשרות סדיר הקבוצה התפרקה. אני חושב שזה מקרה יוצא דופן שנער מצליח להקים קבוצה ולהובילה. זה מוכיח שהכול אפשרי אם יש יוזמה ויכולת מנהיגות כמו שהיו לנער הזה – ירון למברג. "אם רוצים – אין זאת אגדה".

במשחק מעבר בין מנצחי שני האזורים הפועל פרדס-חנה – רמי שניידמן, בוועז קוק, סמיר אלאזרוב ורז יגר – ניצחו 4:2 וקבלו זכות לעלות לליגה לאומית.

באליפות ישראל לנוער זאקי כהן מככב. הוא מנצח גם בגיל 18 וגם ב 16. בגיל עד 14 ראובן מוזס מתחיל את מסע הארוך שלו באיסוף תארים בניצחון בגמר על בוועז קוק. בגיל 12 הגמר היה "רגיל" – אמיר מוזס וגדי יגר. אמיר מנצח. הם משחקים בגמר גם בגיל 10 והפעם גדי מנצח. נערות משחקות בשיטת ליגה. לרחל זאן מאשקלון, אירית בן שושן ועליזה מוזס יש 2 ניצחונות והפסד אחד לכל אחת. על פי יחס מערכות אירית ראשונה, עליזה שנייה. ברוריה סרויה מנצחת את הבנות בנות 14. בזוגות בנים ראובן עם יוסי זירי מאשדוד מנצחים בגמר את רמי שניידמן וסמיר אלאזרוב, רז יגר ובוועז קוק במקום השלישי. תואר אלופי זוגות עד 18 הולך לדוק-האס, פלינקר – פרבדה במקום השני. זוגות מעורבים: 1. ברוריה סרויה וניסים דוק מנצחים בגמר את אירית בן שושן ויעקב פלינקר. במקום השלישי עליזה מוזס והאס, הרביעי – רחל זאן ודני עמק.

באליפות אשדוד בוגרים השתתפו 20 שחקנים. ויקטור מנצח את ניסים בגמר. אני בפעם הראשונה מפסיד לחניך פרדס-חנאי שלי קובי פלינקר (ברבע גמר). שם עתידי נוסף – יוני עזרן מאשדוד מתגלה כאן לראשונה, אף הוא מגיע לרבע גמר. 8 נשים השתתפו הפעם. אווה אונגליק ראשונה, חיה גרינשטיין – שנייה. פלומה רייכברט ואירית בן שושן במקום השלישי.

באליפות ישראל הסדר בנשים כמעט ולא משתנה – אווה, חיה, אירית, עליזה. בגברים התמונה שונה – בחצי גמר ויקטור מנצח את מייק רפפורט ויצחק סרויה – אותי (בדרך פגשתי וניצחתי, בפעם האחרונה, את בני רמי). יצחק לוקח את הגמר ואני את המקום השלישי. זוגות גברים:

1. ויקטור יוסים, מיכאל שניידמן – זאת הזכייה האחרונה שלנו ברצף של 2 זכיות באליפות הבינלאומית ו-3 באליפויות לאומיות.
2. יצחק סרויה וזאקי כהן
3. האס, ארולקר

4. רפופרט, בוטוליה.

זוגות מעורבים:

1. גרינשטיין, רפופרט
2. אונגליק, יוסים
3. ע. מוזס, א. האס
4. בן שושן, פלינקר

אינני זוכר האם אליפויות פרדס-חנה ואשדוד לנוער התקיימו, אך לא נמצאו אצלי התוצאות. אם אכן לא התקיימו בשנה זאת, אז בפעם הראשונה מאז שהחלו. בתום שנה זו החלטתי לפרוש- הגעתי לגיל 40- מהקרבות על מקומות הראשונים. בסיפוק רב ראיתי שתרמתי רבות בגידול דור חדש – כן כמאמן וכן כיריב במגרשים. חשוב לגדילתו וחינוכו של השחקן שיהיה לו אפשרות לשחק עם שחקן מנוסה וגבוה יותר ברמתו, ואת זה עשיתי. בשנים האחרונות בכל הזדמנות פיניתי את מקומי לטובת שחקן צעיר. הרגשתי שתקופה הזאת פגה ואני יכול לעבור לאימון בלבד. כמובן המשכתי ליהנות מהמשחק, כי זה יופיו- ניתן לשחק בדמינטון מ-6 עד 96 ויותר, אך הפסקתי להתמודד על מקומות הראשונים. חשבתי לתומי שפרישה בגיל 40 תהיה מהשיאים שלא ישברו בקלות, אך התבדיתי. סבטלנה זילברמן היא תופעה מיוחדת במינה, אינני יודע אם יש דומים לה בעולם כולו- יש להוקיר אותה על היותה שכזאת. אך לא היא בלבד. ראובן מוזס שבר את השיא שלי, לא בדקתי אך יתכן שגם חיה גרינשטיין זכתה בתואר ארצי בהיותה מעבר ל-40. אני לא יודע לגבי אליפויות, אבל אני מאחל לכולם ליהנות מהמשחק שלנו עד שיבה טובה.